

29942, II, C, g,

8^ob. $\frac{42}{876}$

ad 29309

MARIJA POMOČNICA

na

Brezjah

in

čudne dogodbe na tem kraji.

V Ljubljani 1876.

Natisnila Ign. pl. Kleinmayr in Fed. Bamberg v Ljubljani.

Založil **Simon Rezman** na Brezjah.

MARIA POMONICA

Prvníh

činné káždě na tom kraji

7. listopadu 1878

Nová škola v Praze

Brezje je čedna vas kake tri ure hodá nad Kranjem pri belaški cesti blizu Otoka na Gorenjskem, proti strmim mejnim goram kranjske in koroške dežele. Tù je na ravnem polji mej sadnim drevjem cerkvica svetega Vida, podružnica mošniške duhovnije v radoljskem okraji. V tej cerkvici je v desnem stranskem oltarji v obokani kapelici prav lepa na platno zmalana podoba **Marije Pomočnice**, katero je s kapelico vred zmalal sloveči kranjski malar Leopold Lajer. Ljudje pripovedujejo, da je bil ta malar zavoljo ponarejenih bankovcev na več let v ječo obsojen; v ječi pa zaupljivo moli k Mariji in jo prosi, da bi ga rešila iz ječe, in obljubi, če se mu spolni ta želja, da bode kapelico pri Mariji Pomočnici na Brezjah lepo zmalal. To se tudi 1814. leta zgodi, kakor se vidi v tej kapelici na malarjevem podpisu. — Spredaj na kapeličnem oboku so zapi-

sane besede iz Salomonovih pripovedi: „Blagor človeku, kateri vsaki dan pri svojih vratih čuje!“ — In res! te pomenljive besede se vedno od dne do dne spolnujejo na tem svetem kraji. Veliko veliko ljudi iz bližnjih in daljnih krajev je že prišlo in še vedno prihaja k Mariji Pomočnici na Brezje, kar je 22. kimovca 1865. leta neka deklica tù zadobila čudno pomoč. Tudi pozneje je pri tej mili podobi mnogo ljudi zadobilo več milosti, kakor se sploh pripoveduje od hiše do hiše po Gorenjskem in še dalje in je bilo že tudi popisano v ljubljanskem katoliškem listu, v „Zgodnji Danici“ 1864. leta.

Po teh ljudskih pripovedkah in po imenovanih spisih v „Zgodnji Danici“ je tukaj v teh bukvicah ob kratkem popisana, kar se je do sedaj čudnega zgodilo pri Mariji Pomočnici na Brezjah. Akoravno so pa te dogodbe mej ljudmi že popolnem utrjene in resnične, vendar pisavec teh bukvic po določitvi svete cerkve (n. pr. sv. splošn. inkviz. l. 1625. in 1624., pap. Urbana VIII l. 1634. in 1641.) očitno spoznava, da, kar piše tukaj o posebnih milostih in čudežih, ima se vé da, dokler jih cerkev ne potrdi, le človeško veljavo.

Te čudne dogodbe pri Mariji Pomočnici na Brezjah pa pripovedujejo osebe, ki so tu zabile milost, same tako-le:

1. „Jaz Mica T, doma v Begnjah na Gorenjskem, rojena 28. svečana 1846., sem ležala 12 tednov bolna; huda božjast me je lomila, in sicer tako, da se mi desna noga v kolenu popolnem sključi, da se v kolenu nič ne udá in je od kolena naprej vsa mrtva. Po bolezni hodim še šestnajst tednov po birgljah in mej tem časom vedno rabim zdravila. Potem se mi dvakrat zaporedoma sanja, da grem v cerkev k Mariji Pomočnici na Brezje o birgljah, iz cerkve pa brez birgelj. Po svetem Matevži ta dan, to je 22. kimovca 1863. leta, grem res k Mariji Pomočnici na Brezje. Po sveti maši ostanem še v cerkvi in Marijo prosim, da bi se spolnile moje sanje. Marija me je uslišala; šla sem brez birgelj domu,“

2. „Jaz Mica J . . ., rojena 28. grudna 1841. leta v Zgošah, v begenjski fari, sem o svetem Juriji 1855. leta na desni-nogi pred ko ne strahù zbolela. Od tistega časa mi je bolezen nogo tako skrivila, da je bila pëta spredaj, prsti pa zadaj, kar vé vsa begenjska okolica. Tako sem reva

hodila o birgljah. Slišim pa, da je osemnajst let stara deklica, Mica T iz Begenj, ki je že tudi en čas hodila o birgljah in je v torek pred sopraznikom Marije Device milostive za rešenje jetnikov 1863. leta v kapelici na Brezjah popustila svoje birglje. To žene tudi mene tja k Mariji Pomočnici v sladkem zaupanji, da bodem tudi jaz pri Mariji sprosila zdravja. Naprosim tedaj begenjskega gospoda kaplana Blaža, da bi 2. vinotoka 1863. leta tam maševali, kar mi tudi obljubijo. Jaz pa grem že zvečer poprej tja, ker imam svojo teto tam, in prenočim pri njej. Do treh po polnoči spim, potem pa več ne morem. Vstanem, se napravim, grem k cerkveniku in ga prosim, da naj mi odpre cerkev. Ko pridem v cerkev, grem brž v kapelico in pokleknem pred oltar Marije Pomočnice ter jo goreče prosim, naj bi ona, ako je k mojemu zveličanju, tudi moje birglje k sebi vzela, namreč mej tiste, ki so že visele na steni od poprejšne deklice. Po dokončani molitvi grem trikrat po kolenih okrog oltarja in molim, potlej pa zopet pokleknem pred oltar, in glej, tù čutim, kakor bi mi kdo nogo z oljem mazal brez vseh bolečin. Noga se začne polagoma stegovati, in jaz naenkrat stopim

ná-njo. Kdo li more popisati to moje veselje, pa tudi strah in grozo, ki sem ju ta čas občutila. — Proti dnevnu začnejo ljudje prihajati v cerkev in tudi gospod kaplan pridejo. Ko jaz ljudem povém, da že hodim in jih tega s hojo tudi prepričam, strahú vsi zavpijejo in hité pravit to duhovnemu gospodu. Gospod kaplan pa mi rečejo, da naj Marije nikdar ne pozabim, da naj se ji vselej priporočujem in jo prav pristrčno ljubim. Obljubim jim to in spolnovala bom vedno to obljubo.“

3, „Jaz Neža T, rojena P, iz Mošenj, sem imela celih šest lét za ušesom hudo bulo, ktera me je posebno o deževji zeló zeló bolela in je bila že toliko izrastla, da je skoraj nisem mogla več z ruto pokrivati. Sprvega oprášujem več zdravnikov in rabim tudi zdravila, pa mi vse nič ne pomaga; torej pustim vse in se popolnem udam v božjo voljo, ker prav gotovo mislim, da bom morala kmalu umreti, vzlasti, ker so mi zdravniki rekli, da bom umrla, če mi to bulo prerežejo. Zvedela pa sem, da je neka deklica čudno ozdravela, ker je prišla k Mariji Pomočnici na Brezje. Tudi jaz hodim prav zaupljivo na Brezje in prav goreče prosim Ma-

rijo, da bi tudi meni pri Bogu zadobila ljubo zdravje. Na vseh svetnikov dan zvečer 1863. léta čutim posebno hude bolečine za ušesom, da ne morem spati. Vstanem tedaj in se vsedem k peči; bula se predére, bolečina neha, in v kratkem sem popolnem zdrava, tako da se sedaj skoraj ne pozna, kje je bila bolečina.“

4. „Jaz Mica M , S iz Smokuča v brezniški fari, sem bila stara 21 lét, ko me je jelo hudo po glavi trgati in metati. Le nekatere jedí in prav malo sem smela vživati; enkrat cel teden nisem nič jedla, ne pila, ne spregovorila, pa sem vendar vse dobro čutila.

V takem revnem stanu preživim sedem lét; kar mi bolezen konča še desno roko. V rami je ne morem vzdigniti, prsti se zakrivé v dlan, kakor bi pod njimi kaj držala. Tako skrčena roka se sključi v zapéstji in se nagne na laket proti komolcu. Pa tudi v komolci se skrči in postane trda, da morem le z levico kaj malega storiti, sicer pa jo noč in dan nosim na prsih. Čez leto pa mi bolezen sključi še tri prste na levici, da si sirota ne morem kar nič pomagati; ne morem ne sama jesti in se ne oblačiti. V takem žalostnem stanu živim zopet sedem lét.

Slišim pa, kaj se godí na Brezjah, se izročim Bogú in Mariji ter grém 5. listopada 1863. léta doli k Mariji Pomočnici. Prosim pa Marijo najprej samo to, da bi jaz réva vsaj toliko ozdravéla, da bi mogla gibati le še dva prsta na desnici, da bi si sama pomagala, kedar jem ali kedar se napravljam in da bi smela uživati vse jedí od kraja. Pristavim pa tudi, če je moji duši k zveličanju, da bi rada popolnem ozdravéla. — Pri prvi sveti maši ne čutim nič posebnega; o darovanji pri drugi sveti maši pa se mi začenja roka tresti in me nekoliko boleti, kar se godi do povzdigovanja. Po povzdigovanji se roka začenja sama od sebe potezati in razklepati mej naj hujšimi bolečinami, tako da mi slabo prihaja. Kar počí v komolcu, roka se za pestjo in v komolci ob enem zravná ter omahne po životu in tudi se začne gibati. Pri tretji sveti maši sem že roko brez levice vzdignila in v naročje položila; pri zadnjem evangeliji te svete maše pa se čez sedem lét zopet pokrižam z desno roko.“

Toliko se je zgodilo na tem kraji očitno. Koliko bridkih solzá pa je bilo tú že na skrivnem obrisanih in koliko žalostnih src razvese-

ljenih in vsakoršnih dobrot in milost zadobljenih, bi se moglo lezvedeti, ako bi bilo mogoče, da bi vprašali vse, ki so bili že tukaj pri Mariji Pomočnici in so k nji zaupljivo in pobožno molili.

Nekdo pripoveduje :

„Oblaki so mi dušo krili,
 Nevihta vjéla je srcé,
 Hudobni viri v mé so lili,
 Protilo mi je vse gorjé. —
 V nesreči tej pa sem Devico
 Pristrčno prosil za pomoč,
 Sem upal v blago Pomočnico,
 Zvedrila da mi bode noč.
 Na enkrat gléj! se mi posvétí,
 Prečudna luč mi gré v srcé;
 Zbeží mi strašno vse gorjé.
 Odkrije se mi v zarji zlati
 Devica mila, nje obraz,
 In dano mi je prav spoznati
 Premili njeni ta-le glas:
 „Lej, hude vse ognjene strele
 So bile v té obrnene,
 Prestrašno bile te zadele,
 Ti strle véro, upanje.
 Prosim nistem jaz nehala,
 Da rešim te nesreče té,
 Da milost božja prisijala
 Ti v revno zopet bi srcé.“

In res mi dušo zdaj ogréva
 Device mile rajski žar;
 In srcé moje ji prepeva
 Hvaležno slavo v srčni dar.“

Drugi pripovedujejo :

„Ves zbegan že in ves omamljen
 Sem hodil vso nevarno pot,
 S pogledom milim pak izdramljen
 In rešen bil sem grešnih zmot.
 Mi zginile so grešne tveze,
 Razdrle se hudobne zveze,
 In klil mi je, ko ne popred,
 Otroške vére sladki cvét.
 Rumeno solnce prisijalo
 Mi lepo tako nikol' še ni,
 Srcé mi sladko je navdalo,
 Znovilo mi je vse moči.
 Zavést je prava se zbudila,
 S prežlahnim duhom me polnila.
 Pomladni raj mi zdaj cvetê
 Življenje novo v meni je“

17. kimovca 1866. l. je pri Mariji Pomočnici na Brezjah zadobila zdravje 10 lét stara deklica Marijca G iz Dobropolj, kar pripoveduje tako-le :

„Bolezen v udih sem imela
Ki húdo je lomila mé,
Da mogla bodem še hoditi,
Zgubila sem že upanje.

Je tednov osemnajst minulo,
Odrekle kar so mi nogé,
Zelene trate in cvetíce
Le žalost bile so za mé.

Pa mati so me tolašili,
Da bom hodila še lahko,
V Boga naj trdno le zaupam,
Podelil mi še zdravje bo. —

Na božjo pot, na Brezje mile,
Mariji me obljubijo,
Da ona zdravje je bolnikov,
Prigodbe mnoge kažejo.

Prisrčno bila sem vesela,
Ko prišel je željeni čas,
Da sem na Brezje se peljala,
Premili videla obraz.

Tú sem molila in prosila,
Mariji zročevala se,
Da tudi meni dá naj milost,
Ki je drugim toliko dájé.

In glej! že čutim moč prečúдно,
 Ki vtrja slabe mi nogé;
 Pri materi veselja vstanem,
 Veselja točive solzé. —

In bolj ko nekaj tekam zdrava.
 Hoditi v cerkev mi je slást,
 In vsaki dan za milost táko
 Bogu, Mariji pojem čast

Molitev

svetega Germana, carigrajskega patriarha,

k Mariji Devici,

kristijanov pomočnici.

O moja kraljica, Ti si moja edina tolažba, dana od samega Boga. Ti si nebeška rosa, ki ogenj mojega trpljenja gasi! Ti si luč moje duše, kedar jo temota pokrije! Ti si moja voditeljica na poti tega življenja! Ti si moja luč v slabostih, Ti moje bogastvo v moji revščini, Ti si zdravilo mojih ran, Ti moja tolažba, kedar žalosti jokam! Ti si upanje mojega izveličanja!

O! usliši tedaj moje prošnje, imej usmiljenje z menoj, kakoršno se spodobi materi božji, ktera ljudi tako neskončno ljubi! Zadóbi mi, kar prosim, ker si naša braniteljica in naše veselje! Stori, da bodem vreden, kedaj tistega veselja deležen postati, ki ga Ti zdaj v nebesih uživaš! O stori, da v nebesa pridem!

O Marija, Ti si mogočna zadosti, da grešnike rešiš in Ti ne potrebuješ, da bi se Tebi kdo posebno priporočal, ker si Ti mati božja! Amen.

Molitev k Mariji Pomagaj.

O Ti visoka nebeška kraljica in mati usmiljenja! Ti, ki se imenuješ Marija Pomagaj, gléj me tukaj na kolénih pred tronom Tvoje milosti, kjer je na Tvojo prošnjo že toliko in toliko ljudij velike milosti prejelo; kjer si sprosila žalostnim tolažbo, potrebnim pomoč, malosrčnim potrjenje, bolnikom zdravje, grešnikom milostljivo odpuščanje grehov. O preblaga Devica! ko bi Te pač jaz mogel ljubiti z ljubeznijo vseh tistih, kateri so Te na zemlji molili, kako bi jaz potem hotel Tvojega božjega sina častiti in hvalliti! O ko bi mogel noč in dan svoje roke k Tvojemu božjemu sinu in k Tebi povzdigovati in zavoljo svojih grehov grenke solze pred Teboj točiti! Potem vé m, o Marija! da bi mi Ti svoje mogočne priprošnje ne odrekla, in tudi Tvoj preljubi sin bi mojega potrtega srca ne zavrgel. Pa če mi ravno to ni mogoče, vendar močno zaupam, da bom na Tvojo prošnjo, o Marija Pomagaj! rešen nadlog in težav, ktere težé mojo dušo in telo. Daj, o Marija Pomagaj! da moje veliko trdno zaupanje ne bo osramoteno.

Spomni se o mila Devica, da še ni bilo nikdar na svetu slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je s pravim zaupanjem pri Tebi pribežališča iskal! Sprosi tedaj tudi meni pri svojem sinu pomoč v moji potrebi, tolažbo v mojem trpljenji mir in pokoj mojemu srcu. Amen.

